

NEPĀ~Ā•JEMNĀ• ZMĀŠNA

StĀ™eda, 02 duben 2008

Ahoj lidi, dost moĀ¾ná, Ā¾e se tu na mnĀ› sesype hejno nabroušených kudlanek-samiĀ•ek, aby mne zbavilo Ā¾ivota, když, jak jsem Ā•etl v mottu, musel bych s nimi nejprve kopulovat. Vzhledem k tomu, Ā¾e tohle nehrozí, asi i pĀ™eĀ¾iju... Alvá¾nĀ›: vypíšu vĀ›m svĀ›j problém a tĀ™eba mi nĀ›kdo poradí. Na Kudlanku mĀ› upozornila má kolegynĀ› a když si pĀ™eĀ•etl pár vĀ›cí, Ā™ekl jsem si, Ā¾e to zkusím.

Je mi 51, jsem 12 let Ā¾enatý. Podruhé. Mám z prvního manĀ¾elství 20 letého syna, který Ā¾ije se svou matkou a jejím manĀ¾elem. Bezproblémový kluk i vztah. S druhou Ā¾enou máme tĀ™i dĀ›ti – jedenáctiletá dvojĀ•ata-dcery, a pĀ›tiletý kluka. Ā½ijeme v rodinném domku u jednoho krajského mĀ›sta, jsem „lepší ouĀ™ada", manĀ¾elka uĀ¾ také chodí do práce, tedy právnĀ› nastoupila (zatím na zkrácený úvazek), protoĀ¾e byla do letoška doma – nejprve kvĀ›li dcerám, pak se zase narodil syn. Náš problém je v oboustranné nespokojenosti s manĀ¾elstvím. Asi jsme si to oba pĀ™edstavovali jinak. Ona se po svatbĀ› dost zmĀ›nila, je stále bolestivá, sebemenší vĀ›c ji rozbĀ›í. Také ztratila asi nĀ›jaké zájmy, koníĀ•ky atd., nebaví ji mimo domácnosti nic víc, kdybych si s ní chtĀ›l o nĀ›Ā•em povídat, tak vidím, jak ji to nudí. Ona mi nic konkrétnĀ› nevyĀ•te, to ne, ale pĀ™edstavte si, Ā¾e máte vedle sebe nafukovaĀ•ku, nĀ›kdy si opravdu myslím. ProstĀ› moje Ā™eĀ•i pĀ™etrpí. StejnĀ› tak je dost nesamostatná. Se vším Ā•eká na mnĀ›, sama nic nerozhodne. BohuĀ¾el, když uĀ¾, tak to vĀ›tšinou nedopadne nejlíp. Ale abyste si nemysleli, Ā¾e si jen stĀ›Ā¾uju, proti ní nemohu nic zlého Ā™íct, doma je uklizeno, uvaĀ™eno, dĀ›ti jsou v poĀ™ádku, jezdíme s nimi na prázdniny, návštĀ›vy k rodiĀ•m, nĀ›kdy i ke známým.. Ale vedle sebe jen Ā¾ijeme, pĀ™eĀ¾íváme; aĀ¾ zkouším nemohu najít nic, co by nás spolu bavilo, aby se zase navázal podobný kontakt, jako pĀ™ed svatbou. I když, sebekriticky pĀ™iznávám, tenkrát jsem se zase aĀ¾ tak o nĀ›jaké splnutí duší nezajímal... VĀ›dyĀ¾ my se vlastnĀ› ani nehádáme. Víte, z docela Ā¾ivé, suverénní mladé Ā¾eny se stala jednostranná slepice. NevraĀ›dĀ›te mĀ›, já to nemyslím špatnĀ›. Ale ono ji opravdu „nic nebaví". Snad jen se bavit s kamarádkama. Nebo s mou nebo její matkou. Docela je moĀ¾né, Ā¾e si ona zase nĀ›kde stĀ›Ā¾uje na mĀ›. Taky jsem uĀ¾, to se pĀ™iznávám, párkrát uvaĀ›oval o JenĀ¾e – to by znamenalo dĀ›lit dĀ›m, majetek, dĀ›ti by pĀ™išly o rodinu. Víím, Ā¾e ona by to sama s nimi v docela nezvládla. RozhodnĀ› ne finanĀ•nĀ›. A ani to nepĀ™ipadá v úvahu, protoĀ¾e bychom na tom oba nesmírnĀ› trtili. Ani jeden z nás by druhého nemohl vyplatit. A jak Ā™íkám, nejvíc myslím na dĀ›ti, které by to nejvíc odnesly. Ale pĀ™i tom mám Ā•ím dá tím víc pocit zmršeného Ā¾ivota. JeštĀ› snad poslední informace: myslím, Ā¾e nĀ›jaký milostný cit mezi námi uš taky neexistuje. Spíme spolu, ale je to asi jako Ā¾e jdu do vany, Ā¾e si Ā•istím zuby.. UĀ¾ hodnĀ› dlouho cítím, Ā¾e v podstatě „podrĀ¾í pro klid v rodinĀ›". Je to všechno takové nebarevné, nĀ›kdy z toho mám deprese, jindy si zase Ā™íkám, Ā¾e by to mohlo být horší. Tak – co vy na to? Odsoudíte mĀ›? Marek